

[Fibiger.]

jo sket store Ændringer med Hensyn til hele dette Spørgsmaal, vi her gennem dette Lovforslag behandler.

Jeg kan godt give Tilslutning til, at man stiller 100 000 Kr. til Raadighed til Undersøgelser og Forsøg vedrørende en rationel Bekæmpelse af den smitsomme Kalvekastning. Der er ingen Tvivl om, at denne Sygdom breder sig, og det er højst sandsynligt, at netop efterhaanden som man faar Tuberkulosen udryddet og faar rene Besætninger, vil den smitsomme Kalvekastning blive en stor Svøbe for Kobesætningerne. Hvis man derfor kunde finde Midler imod denne Sygdom, vilde meget være vundet; jeg tror nemlig, at den forvolder mindst lige saa store, maaske endda større Tab inden for de Besætninger, hvor den findes, som hvor man har noget Tuberkulose.

I Aar er den Bestemmelse taget ud af Lovforslaget, som jeg ved tidligere Lejlighed har anket over, at man brugte de Penge, der indkommer ved denne Lov, til rent sociale Formaal, nemlig til Uddeling af billigt Kød til mindre bemidlede Personer. Dette kan jeg kun være tilfreds med. Derimod kan jeg ikke forstaa, hvorledes den højtærede Landbrugsminister kan faa indflettet i denne Lov, at man skal anvende 100 000 Kr. til at indsatte rene Besætninger i de nyoprettede Statshusmandsbrug. Jeg udtalte i Fjor, at det havde min Sympati, at man, naar man bygger nye Stalde til Statshusmandsbrugene, saa ogsaa sætter rene Besætninger ind i disse nye Stalde. Men jeg mener, at en saadan Foranstaltning maa iværksættes gennem Loven om Oprettelse af Husmandsbrug, og da denne Lov jo skal til Revision netop nu i Vinter, synes jeg, det vilde være baade mere heldigt og ogsaa mere naturligt, at man fik den her omtalte Bestemmelse indføjet i denne Lov. Saa kunde man tage Pengene af Jordfondens Midler, saaledes at man ved at udvide de Etableringslaan, som jo nu er indført, paa den Maade kunde komme de unge Mennesker til Hjælp, der kommer ind i et Statshusmandsbrug, saa at de kunde faa rene Besætninger fra Starten.

Der er en Ting, som Landbrugsministeren og det høje Ting ikke vil være forbavset over at jeg siger her og giver min Uvilje til Kende over for. Det angaar Studedefdingen, navnlig i Sønderjylland og Vestjylland. Man har ganske set bort fra den Betydning, det har at opretholde denne Studedefding, i Stedet for at Kobesætningerne forøges, saadan at Smør-

produktionen bliver større, end den er nu, idet man ikke opmuntret og hjælper Studedefdingen ved at give Tilskud til den, Forholdsregler, hvorved man vilde kunne aflaste Smørproduktionen. Det er mig meget imod, at man har faaet endogsaa Landbrugsraadets Tilslutning til, at der ikke mere skal gives Tilskud til Studedefding.

Man vil have lagt Mærke til, at Smørprisen er steget betydeligt, og jeg tror at kunne sige, at meget af Grunden er den, at der er mindre at sælge til England, fordi vi har faaet større Afsætning til Tyskland, saadan at der bliver et vist Købepublikum i England, som vil have det danske Smør; derved har Prisen kunnet holdes oppe, netop naar Produktionen ikke var for stor. Derfor tror jeg, det vilde være klog Politik, at man opretholdt Studedefdingen ved at Staten — ligesom ved Smørloven — traf Foranstaltninger, hvorved Studedefdingen kunde fortsættes til nogenlunde lønnende Priser. Og der er jo det at bemærke, at ved at give et Tilskud der hjælper man ikke alene dem, der foder Studene, men ogsaa alle Opdrætterne, baade Husmændene, som har Kalvene, og dem, der foretager den egentlige Fedning.

Men efter at jeg nu har nævnt alle disse Ting, kunde Ministeren maaske med Rette sige: Det er egentlig overflødig at komme med Anker mod Lovforslaget, for det er tiltraadt af Landbrugsraadets; det hænger sammen med Smørordningen; det hænger sammen med Svinekorttildelingen, og det hænger sammen med Kornordningen; det er et Hele, som der ikke kan ændres noget i. Jeg ved ikke, om jeg har Ret i dette. Derfor vil jeg gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, om man maa betragte det saadan, at alle de fire Forslag, som her er sat til Forhandling under eet, hænger sammen, saaledes at der ikke kan foretages nogen Ændring i dem, uden at man paa Forhaand har sikret sig Landbrugsraadets Tilslutning. For hvis det er Tilfældet, maa jeg sige for en anden Gangs Skyld, at jeg tror, det vilde være klogere og mere betryggende, om man behandlede Lovforslagene i Tingene saadan, at det var her, Afgørelsen blev truffet, og ikke i Landbrugsraadets. Vel ser jeg, at man tænker paa at oprette et Erhvervsting, men det er dog ikke blevet Lov endnu og bliver det forhaabentlig aldrig. Derfor vilde jeg gerne i al Beskedenhed — saadan som jeg nu er indstillet — sige til den højtærede Landbrugsminister, om det ikke en anden Gang kunde blive Rigsdagen, der kom til at vedtage Lovene, som angaar disse forskellige Landbrugsforanstaltninger, i Stedet for Landbrugsraadets, som efter min